

Arrest

nr. 135 322 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 december 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgisch onderdaan.

1.2 Op 22 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 4 juni 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.12.2013 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners een jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *Verklaring op eer door de referentiepersoon m.b.t. de aangehaalde relatie en de samenwoning van betrokkenen. Echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.*
- *Gedigitaliseerde foto's dd. 8.2.2011. 1.01.2012, 23.08.2013. 1.11.2013 en 30.11.2013: enkel deze foto's kunnen niet aantonen dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie hebben. Bijgevolg kunnen ze dan ook niet aanvaard worden.*
- *niet-digitaal gedateerde foto's: deze foto's zijn weliswaar van een handgeschreven datum voorzien, welke echter niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Bijgevolg kan er niet met zekerheid nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, en kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
- *Boeking en offerte van vakantie naar Tunesië dd. 20.03.2010: deze boeking staat op naam van de referentiepersoon en een onleesbare naam. Men kan niet bewijzen dat betrokkenen elkaar in deze periode ontmoet hebben, waardoor dit niet aanvaard wordt.*

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan een jaar ononderbroken samenwoonden. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van (artikel 3.2.b) van) de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat : verweerster de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd

Terwijl: het doel van de betreffende richtlijn is het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord en verzoeker overeenkomstig art. 40ter VW wel degelijk over een verblijfsrecht kan genieten

Zodat: de voormelde beslissing niet enkel de Richtlijn 2004/38 schendt doch ook voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting :

Verzoeker onderhoudt een duurzame en stabiele relatie met een Belgische onderdane, meer bepaald met de mevrouw A(...) V(...).

Verzoeker en mevrouw A(...) V(...) wonen samen aan het adres voornoemd te DEERLIJK, en dit sedert januari 2013. Zij vormen er een feitelijk gezin.

Verzoeker erkent dat zowel onder de oude wetgeving (artikel 40bis VW), als onder de huidige wetgeving (artikel 40ter VW) de partner dient te bewijzen dat het hij een duurzame en stabiele relatie heeft met de Belg (of EU burger).

Dit is het geval wanneer:

- *Ze gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond of,*
- *Ze bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste 2 jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, of,*
- *Ze een gemeenschappelijk kind hebben*

Volgens de richtlijnen van de Europese Commissie moet België voor het bewijs van ‘duurzaamheid’ van de relatie ook andere relevante bewijzen in aanmerking nemen.

De lidstaten moeten elke weigering van een aanvraag degelijk en schriftelijk motiveren en de betrokkene moet in beroep kunnen gaan tegen de beslissing.

De Commissie herhaalt dat het bewijs van de duurzame relatie moet beoordeeld worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, nl. het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord.

Zo moet België ook rekening houden met de relatie die de partner heeft met de EU burger en andere omstandigheden, zoals het feit dat de partner financieel of lichamelijk afhankelijk is van hem (zie : www.vreemdelingenrecht.be).

Verzoeker maakte dienaangaande een aantal stukken over aan de bevoegde diensten te DEERLIJK.

Stukken welke blijkbaar door verweerster niet als afdoende werden bevonden. Visie welke verzoeker niet deelt.

Men vraagt dat men het stabiel en duurzaam karakter van de relatie zou bewijzen.

Het is dan ook maar normaal dat naast verklaring op eer, foto's neergelegd alsmede boekingen van afreis.

Verzoeker kan dan enkel en alleen concluderen dat wanneer alle stukken erbij worden genomen zij wel degelijk op afdoende wijze bewijs levert van een duurzame en stabiele relatie met mevrouw V(...).

Verweester erkent dat mevrouw V(...) in maart 2010 afreisde naar Tunesië doch meent dat dit geen bewijs vormt dat zij aldaar verzoeker bezocht. Wanneer de verklaring op eer van mevrouw V(...) hieraan gelinkt wordt, kan evenwel niet de minste twijfel bestaan dat partijen elkaar – na contacten enkel via skype – wensten te ontmoeten. Wat precies gebeurde in maart 2010 waarna de contacten op zeer frequente wijze werden verdergezet en hun relatie groeide.

Derhalve begrijpt verzoeker de stelling van verweester niet.

Immers zoals blijkt uit hetgeen supra werd gesteld vertoeft verzoeker al meerdere jaren op het grondgebied van het Rijk.

Partijen kennen elkaar sedert begin 2010.

Sedert januari 2013 vormt hij een feitelijk gezin met mevrouw A(...) V(...)

Hoe kan verzoeker nu nog drie 'ontmoetingen bewijzen met zijn partner als hij reeds sedert januari 2013 feitelijk met haar samenwoont op één en hetzelfde adres!?

Hierbij dient immers rekening te worden gehouden met de doelstelling van de voornoemde Richtlijn vrij verkeer (cfr supra).

Verzoeker en mevrouw V(...) A(...) vormen een feitelijk gezin sedert januari 2013.

Verklaring is gedaan van wettelijke samenwoning op basis van art. 1476 BW voor de Ambtenaar van DEERLIJK op 7.10.2013.

Naast dit gegeven kan toch niet gekeken worden.

De eenheid van dit feitelijk gezin dient te worden gevrijwaard.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond voorkomt."

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet, en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd. 22.05.2014 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 52 § 4 vijfde lid van het KB van 08.10.1981) en in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie hierbij verwijzend naar het niet op afdoende wijze de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie met de Belgische onderdaan te hebben aangetoond .

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

In de rechtsleer (cfr www.vreemdelingenrecht.be) wordt, wat de toepassing betreft van artikel 40ter VW , telkenmale gesteld dat voor de weigering van het verblijfsrecht, de DVZ een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Met andere woorden, de DVZ moet het feit dat een bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld is (bij de aanvraag of tijdens de eerste drie jaar van het verblijf), afwegen tegenover de verblijfsduur , leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, tegenover de bindingen met het land van herkomst.

Zoals reeds herhaaldelijk gesteld (cfr supra) onderhoudt verzoeker wel degelijk een duurzame en stabiele relatie met de Belgische onderdaan, mevrouw V(...) A(...) en vormen zijn een feitelijk gezin aan het adres voornoemd te DEERLIJK

Verweerster stelt verder ten onrechte in de bestreden beslissing, zonder enig onderzoek, dat de neergelegde stukken als afdoende bewijzen van een duurzame en stabiele relatie aanvaard kunnen worden, deze stukken zouden niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

Verweerster verklaart niet waarom voormelde stukken niet op hun waarachtigheid getoetst zouden kunnen worden.

Door louter te beweren dat de stukken geen reële feiten bevatten en dat deze niet op hun waarachtigheid getoetst kunnen worden , stelt verweerster verzoeker niet in staat om de juiste reden van de weigering te kennen.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Tenslotte dient ook te worden gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Ook hier dient verzoeker tot in den treure te verwijzen naar de doelstelling van de Europese richtlijn vrij verkeer.

Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar de evenredigheidssoefening welke verwerende partij dient te maken (cfr supra).

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft levensgroot is; dat hij hier in België mag blijven in de nabijheid van zijn levenspartner.

Dat verzoeker hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet. Dit te meer daar verzoeker hic et nunc niet ten laste valt van de Belgische overheid, doch volledig ten laste wordt genomen door zijn partner.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste en vierde middel samen behandeld.

2.1.2 In de mate dat de verzoekende partij in het kader van het vierde middel een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, dient te worden vastgesteld dat zij niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet echter onder 'middel' worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het vierde middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De verzoekende partij verwijst tevens naar het feit dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

De verzoekende partij voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, gezien geen evenredigheidsstoets werd doorgevoerd waarbij het niet vervuld zijn van de voorwaarden voor gezinshereniging wordt afgewogen tegen de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst. Op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, waarnaar de verzoekende partij verwijst en waarop verder nog ingegaan wordt, kan een formele motiveringsplicht in deze zin echter niet worden afgeleid. Ook met een algemene verwijzing naar de website www.vreemdelingenrecht.be of naar de doelstellingen van de richtlijn 2004/38/EG toont de verzoekende partij niet aan op welke grond voormelde evenredigheidsstoets zou moeten worden doorgevoerd. De Raad wijst erop dat de formele

motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat uit een beslissing steeds een belangenafweging dient te blijken. De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekken gevolgen heeft. *In casu* heeft de gemachtigde, zoals verder nog zal blijken, duidelijk aangegeven waarom de door de verzoekende partij neergelegde bewijsstukken geen afdoende bewijs vormen van een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wordt niet met betrekking tot alle neergelegde stukken gesteld dat deze niet op hun feitelijkheid of waarachtigheid zouden kunnen worden getoetst. Dit wordt slechts gesteld met betrekking tot één stuk, met name de verklaring op eer van de referentiepersoon, maar in dit verband wordt wel degelijk aangegeven waarom deze verklaring niet op haar feitelijkheid of waarachtigheid kan worden getoetst, met name omdat het een verklaring op eer betreft. De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering niet afdoende zou zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het vierde middel tevens te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 40bis *juncto* 40ter van de vreemdelingenwet. Hierbij moet worden toegevoegd dat de verzoekende partij voormeld artikel 40ter tevens geschonden acht.

Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

Uit lezing van artikel 40bis, § 2, tweede lid *juncto* artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, met name in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de partners moeten een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.

In casu wordt de aanvraag van de verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner, zodat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad herinnert eraan dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij onvoldoende bewijs aanbrengt dat zij en haar partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar "tenminste" twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit het administratief dossier blijkt niet, en de verzoekende partij houdt dit ook niet voor, dat de partners een gemeenschappelijk kind zouden hebben.

De verzoekende partij geeft aan dat zij, naast een verklaring op eer, ook foto's en "boekingen van afreis" heeft neergelegd. Zij stelt dat, wanneer alle stukken erbij worden genomen, zij wel degelijk op afdoende wijze bewijs levert van een duurzame en stabiele relatie met haar partner.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij, door louter opnieuw naar de voorgelegde bewijsstukken te verwijzen, niet aantoont dat de beoordeling ervan door de gemachtigde kennelijk onredelijk is. Het is aan de verzoekende partij om met concrete argumenten de beoordeling van de voorgelegde stukken in de bestreden beslissing op precieze wijze te betwisten of te weerleggen. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. Gezien deze vrije bewijsvoering beschikt de gemachtigde over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet concreet ingaat op de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de verklaring op eer door de referentiepersoon en tot de foto's, maar slechts op dat onderdeel van de motivering dat de reis naar Tunesië in maart 2010 betreft. In dit verband stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde erkent dat haar partner in maart 2010 afreisde naar Tunesië, maar meent dat dit geen bewijs vormt dat deze aldaar de verzoekende partij heeft bezocht. Zij meent dat, wanneer de verklaring op eer van haar partner hieraan gelinkt wordt, er niet de minste twijfel kan bestaan dat zij elkaar wensten te ontmoeten, wat precies gebeurde in maart 2010, waarna de contacten op zeer frequente wijze werden verdergezet en de relatie groeide.

De verzoekende partij gaat met dit betoog voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verklaring op eer door de referentiepersoon, zijnde de partner van de verzoekende partij, niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst en zodoende niet als afdoende bewijs in overweging genomen kan worden. Zoals hoger reeds gesteld, betwist de verzoekende partij dit deel van de motivering in haar verzoekschrift niet. Zij maakt dan ook niet duidelijk op welke manier het voorgelegde stuk aangaande de reis naar Tunesië, wanneer dit samengenomen wordt met voormelde verklaring op eer, een afdoende bewijs zou kunnen vormen. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat uit het stuk met betrekking tot de reis naar Tunesië slechts blijkt dat een boeking voor een reis naar Tunesië van 20 tot 27 maart 2010 gebeurde op naam van de referentiepersoon en een persoon met onleesbare naam. De verzoekende partij zet niet uiteen op welke manier uit dit stuk op zich toch zou moeten blijken dat de betrokkenen elkaar in die periode ontmoet hebben.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij reeds meerdere jaren op het grondgebied van het Rijk vertoeft, dat zij en haar partner elkaar sedert begin 2010 kennen en dat zij sedert januari 2013 een feitelijk gezin met haar partner vormt, en zich de vraag stelt hoe zij nu nog drie ontmoetingen met haar partner kan bewijzen als zij reeds sedert januari 2013 feitelijk met haar samenwoont op één en hetzelfde adres, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij zich hiermee beperkt tot blote beweringen. Op geen enkele manier toont zij deze feitelijke samenwoning aan. Zij heeft in dit verband geen enkel stuk naar voren gebracht bij haar aanvraag, met uitzondering van de verklaring op eer, waarop hoger reeds werd ingegaan. Ook de verwijzing naar de op 7 oktober 2013 gedane verklaring van wettelijke samenwoning doet in dit verband niet ter zake. De verzoekende partij maakt ten slotte niet duidelijk hoe voormelde verklaring, die dateert van twee maanden voor het indienen van de aanvraag van 13 december 2013 voor een verblijfskaart, in het licht van de toepasselijke wettelijke voorwaarden relevant is.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner. Derhalve wordt niet aangetoond dat de gemachtigde ten onrechte heeft beslist het recht op verblijf te weigeren, nu de verzoekende partij niet voldoet aan één van de cumulatieve voorwaarden van artikel 40bis, § 2, tweede lid *juncto* artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het motiveringsbeginsel en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van de richtlijn 2004/38/EG betreft, merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde, artikel 3.1. van voormelde richtlijn voorziet dat *“deze van toepassing (is) ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen”*. In casu heeft de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend in functie van haar relatie met haar Belgische partner en is het grensoverschrijdend aspect – dat in ieder geval vereist is voor de toepassing van de richtlijn – niet aanwezig. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op de bepalingen van deze richtlijn.

Hetzelfde geldt met betrekking tot de algemene verwijzing van de verzoekende partij naar *“de richtlijnen van de Europese Commissie”*, volgens dewelke België voor het bewijs van de duurzaamheid van de relatie ook andere relevante bewijzen in aanmerking zou dienen te nemen en deze zou dienen te beoordelen in functie van het doel van de *“richtlijn vrij verkeer”*. De verzoekende partij geeft aan dat rekening moet worden gehouden met de relatie die de partner heeft met de EU-burger en met andere omstandigheden zoals het feit dat de partner financieel of lichamelijk afhankelijk is van hem, waarbij zij

opnieuw naar de website www.vreemdelingenrecht.be verwijst. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welke concrete richtlijnen van de Europese Commissie zij doelt en welke concrete webpagina zij precies heeft geconsulteerd. De Raad benadrukt dat het niet aan hem toekomt om in de plaats van de verzoekende partij de concrete richtlijnen van de Europese Unie op te zoeken of op een bepaalde website op zoek te gaan naar bepaalde informatie. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog. Zij brengt geenszins concrete elementen naar voren waarmee geen rekening zou gehouden zijn of die duiden op een financiële of lichamelijke afhankelijkheid tussen de partners. Met dit onderdeel van haar betoog maakt zij een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van (artikel 3.2.b) van) de richtlijn 2004/38/EG niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ”.

Verzoeker betwist niet dat huidig artikel 40 ter Vw. tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v. St., nr. 140.105, 2 februari 2005).

Partners met wie een duurzame levensgemeenschap wordt gevestigd dienen beschouwd te worden als zijnde een familielid van de burger van de Unie.

Uit hetgeen supra werd gesteld blijkt duidelijk dat verzoeker duurzame relatie op het oog heeft en voldoet aan de voorwaarden zoals deze zijn vooropgesteld door artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Met andere woorden, nu verzoeker duidelijk heeft aangetoond dat zijn situatie onder het toepassingsgebied van voornoemde artikelen valt, meent hij dan ook - gelet op deze incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet - dat de weigeringsbeslissing een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Teneinde zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoekers gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Er moet in casu meer bepaald nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül teen. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94).

Het begrip 'gezinsleven' in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie.

Ook hier is verzoeker zich bewust van het gegeven dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld.

In casu meent verzoeker dan ook terecht te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker beseft ter dege dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin, dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimizeits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

In casu werd enkel op een standaardwijze gemotiveerd, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen. De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefte doel (noodzakelijkheidstoets – RvSt 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- *de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)*
- *de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)*
- *de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)*
- *intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).*

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier zijn .

Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kan en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor."

2.2.2 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven aantoonde in de zin van artikel 8 van het EVRM, herinnert de Raad eraan dat voormeld artikel 8 erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*, § 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* een duurzame en stabiele relatie dient aan te tonen.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat op goede gronden werd beslist dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart. Met haar betoog, dat gesteund is op het feit dat zij wel aan deze voorwaarden voldoet, maakt de verzoekende partij een schending van voormeld artikel 8 dan ook niet aannemelijk.

Verder kan erop gewezen worden dat de loutere omstandigheid dat de verzoekende partij stelt een duurzame relatie op het oog te hebben en te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, op zich geen hinderpaal vormt om een eventueel gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Ook het gegeven dat de partner van de verzoekende partij de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in haar land van herkomst, Tunesië, verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen.

De bestreden beslissing leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Ze heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, 22 EHRR 228).

De verzoekende partij toont met haar voornamelijk theoretisch betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om met haar partner in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Ook door te stellen – weliswaar in het kader van het tweede lid van voormeld artikel 8, dat *in casu* niet ter zake doet – dat zij geen gewelddadige feiten heeft gepleegd en dat de banden met het moederland *hic et nunc* uiterst summier zijn, waarbij de Raad opmerkt dat dit een loutere bewering is, toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat.

Ten slotte wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt te beweren, artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht oplegt (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat verwerende partij weigert aan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie toe te kennen.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij

zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker , de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van haar situatie zoals supra uiteengezet.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een beslissing tot weigering van een verblijfskaart van en familielid van een burger van de Unie te nemen.

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering (of beëindiging) van het verblijfsrecht de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Toets welke er in bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld zou zijn / is, dient af te wegen tegen, anderzijds, de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst.

Hij heeft zich alhier goed geïntegreerd (sic : inburgering, kennis Nederlands, werk) en wenst hier met zijn partner zijn verdere leven uit te bouwen.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.3.2 Zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft, laat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat uit de bespreking van het eerste en vierde middel blijkt dat geen wanverhouding bestaat tussen de motieven en het dispositief van de bestreden beslissing, en dat de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering of beëindiging van het verblijfsrecht een evenredigheidstoets dient doorgevoerd te worden, toets die erin bestaat dat het niet vervuld zijn van een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging dient afgewogen te worden tegen de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en bindingen met het land van herkomst, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ook hier nalaat aan te geven op grond waarvan zij meent dat zulke verplichting zou bestaan. Een loutere verwijzing naar “de rechtsleer” volstaat in dit verband niet. De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel zou schenden, omdat de verzoekende partij in België goed geïntegreerd zou zijn en met haar partner haar verdere leven zou wensen uit te bouwen.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1 In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

In casu - bij nazicht van de litigieuze beslissing van verwerende partij – dient verzoeker tot het besluit te komen dat:

- *de motivering van de beslissing onjuist is (verzoeker en zijn partner onderhouden wel degelijk een duurzame en stabiele relatie),*
- *verwerende partij zich nimmer de moeite heeft getroost, wanneer zij diende vast te stellen dat de voorgelegde documenten niet zouden volstaan, om nader contact op te nemen met verzoeker / partner of het gemeentebestuur en hen te verzoeken meer duidelijkheid te verschaffen.*

Wanneer verwerende partij zich de kleine moeite had getroost om van verzoeker of het gemeentebestuur wat bijkomende info te verwerven, dan had zij dienen vast te stellen dat verzoeker wel degelijk een duurzame en stabiele relatie onderhoud met een Belgische onderdaan.

Verwerende partij verkoos evenwel alles op zijn beloop te laten om dan met groot gemak en niet gehinderd door kennis van de juiste feitelijke situatie, een weigeringsbeslissing te nemen.

Dit niettegenstaande het gegeven dat wanneer verzoeker de website www.vreemdelingenrecht.be er op naslaat nopens de beslissingsmacht van verweerster uitdrukkelijk stelt :

“Indien de DVZ het recht op verblijf niet erkent, krijgt het gezinslid een bijlage 20, al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren meet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”

In casu heeft verwerende partij met geen één van deze elementen rekening gehouden.

De situatie van verzoeker is nochtans zeer specifiek. Hij verblijft reeds geruime tijd in België, onderhoudt reeds geruime tijd een relatie met de Belgische onderdane, mevrouw A(...) V(...) welke hem volledig ten laste neemt.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt"

2.4.2 De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfsaanvraag, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het is in die zin dat aan de verzoekende partij werd gevraagd, toen zij haar aanvraag voor een verblijfskaart op 13 december 2013 indiende, om een aantal aanvullende documenten voor te leggen, waaronder bewijzen omtrent het duurzame en stabiele karakter van de relatie.

De Raad benadrukt voorts dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op gewezen te worden dat de vreemdeling bij zijn verblijfsaanvraag de nodige documenten moet aanbrengen opdat de gemachtigde kan beoordelen of de vreemdeling aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het kwam de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en de vereiste documenten voor te leggen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekende partij nuttig achtte om te laten vaststellen dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met haar Belgische partner. Waar de gemachtigde op goede gronden vaststelt dat de verzoekende partij in gebreke blijft om afdoende bewijs voor te leggen omtrent het duurzame en stabiele karakter, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij nalatig was of zich onvoldoende informeerde, maar niet dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskenning van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid. Op de gemachtigde rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaten.

Daar waar de verzoekende partij tevens de schending van de hoorplicht aanvoert, dient te worden benadrukt dat zij de kans had om in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart de vereiste toelichtingen te verstrekken en dat zij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. De verzoekende partij kan derhalve niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om haar voorgehouden zeer specifieke situatie uiteen te zetten en aan te tonen. Zij heeft zich ook persoonlijk aangeboden bij de administratieve diensten van haar gemeente om de aanvraag in te dienen, doch nergens blijkt uit het administratief dossier dat zij hierbij nog bijkomende argumenten naar voren wenste te brengen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Ten slotte blijkt niet welk belang de verzoekende partij heeft bij haar betoog, nu zij op generlei wijze aangeeft welke verduidelijkingen zij of het gemeentebestuur dan wel hadden kunnen geven die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen.

Daar waar de verzoekende partij ook in het kader van dit middel betoogt dat rekening diende te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de banden met het herkomstland, blijft zij opnieuw in gebreke de concrete grond aan te duiden op basis waarvan een onderzoek in het licht van deze elementen door de gemachtigde zich opdrong en beperkt zij zich opnieuw tot een algemene verwijzing naar een website. Zij maakt niet aannemelijk dat zij met betrekking tot één of meerdere van voormelde elementen enig concreet gegeven kon aanbrengen dat van aard was een andere uitkomst te kunnen rechtvaardigen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Het vijfde middel is ongegrond.

2.5.1 In een zesde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Doordat aan hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als

“... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende.

Steeds heeft verzoeker op correcte wijze gehandeld.

Binnen de vooropgestelde termijn van 3 maanden heeft verzoeker alle nodige bewijsstukken overgemaakt aan de gemeente. De aanvraag werd op geen enkel ogenblik geweigerd door de gemeente en werd wel degelijk doorgestuurd naar de bevoegde diensten te BRUSSEL. Verzoeker mocht er van uitgaan dat, wat zijn situatie betrof, dan alles in orde was.

Had men aan verzoeker medegedeeld dat bijvoorbeeld de verklaring op eer en fotos' niet als voldoende bewijs waren aanzien, dan zou hij zeer zeker nog aanvullende bewijs kunnen hebben aangebracht.

Pas na verloop van de voorgeschreven termijnen mocht verzoeker, als donderslag bij heldere hemel, een beslissing ontvangen waarbij gesteld werd dat hij niet voldeed aan de voorwaarden om te genieten van een het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie.

Met andere woorden, verwerende partij had bij verzoeker het vertrouwen gewekt dat alles in orde was nopens de door haar voorgelegde documenten.

Dit te meer daar zij zich wel degelijk in een zeer specifieke situatie bevond (langdurig verblijf alhier, stabiele relatie met een Belgisch onderdane – niet ten laste van de Belgische staat) waaromtrent een evenredigheidssoefening dient te worden uitgevoerd.

Verzoeker meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden

Verzoeker meent dan ook dat middel als gegrond naar.”

2.5.2 Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 25 februari 2009, nr. 190.792; RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 23 december 2008, nr. 189.168; RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De verzoekende partij voert aan dat zij binnen de vooropgestelde termijn van drie maanden alle nodige bewijsstukken heeft overgemaakt aan de gemeente, dat de gemeente de aanvraag op geen enkel ogenblik geweigerd heeft en deze aanvraag wel degelijk werd doorgestuurd naar de bevoegde diensten te Brussel. Zij stelt dat zij ervan mocht uitgaan dat, wat haar situatie betrof, dan alles in orde was.

De verzoekende partij gaat met dit betoog echter voorbij aan het feit dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de verzoekende partij voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of de vereiste documenten werden overgemaakt. Het gemeentebestuur kon zodoende slechts vaststellen dat er stukken werden voorgelegd ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief het bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet werd geleverd. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit de artikelen 52, § 3 en 52, § 4, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Pas nadat de vereiste bewijsdocumenten zijn overgemaakt aan de gemachtigde, kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit, uitsluitend tot de bevoegdheid van de gemachtigde. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partij toekomt om alle stukken die zij nuttig acht in het kader van deze beoordeling over te maken aan het gemeentebestuur. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat door het loutere feit dat de door haar voorgelegde stukken door het gemeentebestuur naar de gemachtigde werden doorgestuurd, het vertrouwen zou gewekt zijn dat alles in orde was nopens de door haar voorgelegde documenten en dat deze stukken zouden volstaan als bewijs van een stabiele en duurzame relatie. Er blijkt ook op generlei wijze dat de gemachtigde zelf enige verwachting zou hebben gecreëerd bij de verzoekende partij dat haar aanvraag een gunstig gevolg zou kennen.

Een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Het zesde middel is ongegrond.

2.6 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE